

жина, взехъ я и я махнѣхъ.... Вий мислите че паякътъ са обезкоражи. Не. Растече са по уцѣлелитѣ нпшки и почнѣ пакъ да работи бързо, бързо.... Безъ всякаква отпочивка... На другийтъ день азъ виждамъ на сѣщото мѣсто нова паяжина, само много по добръ укрѣпена.... На ви примѣръ!....

По този начинъ Скобелевъ остави въ България таквази паметъ, каквато може да са сполучи рѣдко....

— Когато ний възстанемъ, той ще са яви при насъ.... Той ще ни поведе, и сърбитѣ и черногорцитѣ.... И тогава горко ще бѣде на швабитѣ (нѣмцитѣ).

Това може да каже всяко дѣте въ Румелия.

— Той ще сѣумѣ да ни сгруппира и да ни научи.

И дѣйствително слѣдъ него отишелъ би всичкийтъ южно-славянскій свѣтъ.... Прѣдставлявамъ си, какво ужасно впечатлѣние тамъ е произвела тази неочакванна смъртъ!... Какъ тамъ сѣ ридали и сѣ са молили за него....

Въ първийтъ день, слѣдъ смъртъта му, излизамъ изъ гостинницата Дюссо....

На улицата са спуща при мене Станишевъ, образованъ българинъ.... Той ма улови за рѣката и заплака....

— Въ него ний всичко изгубихме, всичко... Той бѣше нашата надѣжда, той бѣше нашето бѣдѣще....

Не успѣхъ да изминѣ нѣколко крачки, като ма заградихъ други българи които живѣятъ въ Москва....

— Вий го видѣхте, неужели той, той е умрѣлъ....

Едвали по другою нѣкого сѣ лѣяхъ таквизъ искрени сълзи....

— България плаче сега като осиротела майка надъ единственнийтъ си сина.

Вече въ Петербургъ азъ получихъ телеграмма отъ Търново. „Истина ли е че нашъ Скобелевъ умрѣлъ.... Цѣлийтъ градъ въ сълзи, въ всякой домъ стѣнание.... Селянитѣ на тѣлпи идатъ изъ Самоводяни и другитѣ села да са убѣдятъ въ това народно нещастие.... Изъ горекото село Ришъ, проводили до мене депутатъ да узнаятъ.... Женитѣ и дѣцата въ сълзи.... Въ църквитѣ са молятъ за него.... Дълго нѣма да бѣде у Славянството такъвъ герой!“

И още по-безмисленна са виждаше тази смъртъ, още по-ужасна....

Азъ са завърнахъ при него, заставахъ надъ него, вглѣдвахъ са въ това покойно, неподвижно лице, допитвахъ са, защо той избѣгнѣ, той до таквазъ стѣпень необходимъ,